

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 16. prosince 2020 v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Františka Boštíka a soudců Mgr. Gabriely Pudilové a Mgr. Romana Buchala o odvolání obžalovaného [celé jméno obviněného], [datum narození] proti rozsudku Okresního soudu v Liberci ze dne 23. ledna 2020, č.j. 3T 188/20219-82,

takto:

Podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. řádu se napadený rozsudek zrušuje ve výroku o trestu a podle § 259 odst. 3 tr. řádu se rozhoduje tak, že

obžalovaný [celé jméno obviněného], [datum narození]

se odsuzuje

podle § 354 odst. 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání tří (3) měsíců.

Podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku se výkon trestu podmíněně odkládá a podle § 82 odst. 1 tr. zákoníku se stanoví zkušební v trvání osmnácti (18) měsíců.

Jinak zůstává napadený rozsudek nezměněn.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem Okresního soudu v Liberci byl obžalovaný [celé jméno obviněného] uznán vinným ze skutku spočívajícího v tom, že

-) v době od 07.04.2019 do 29.8.2019, ve [obec] (okres [okres]) a jinde, téměř každodenně, v denní i noční době, vědomě proti vůli poškozené [celé jméno poškozené], [datum narození], tuto kontaktuje prostřednictvím SMS zpráv, jejichž obsahem je zejména vyznání lásky, což činí i přesto, že mu opakovaně sdělila, aby ji nijak nekontaktoval, když toto jednání poškozenou velmi obtěžuje a vzbuzuje u ní obavy ze stupňování tohoto jednání, obavy z vyhledávání osobního

kontaktem a s tím spojené obavy o život nebo zdraví její a jejích blízkých, a dopouští se tohoto jednání přesto, že mu byl za obdobné jednání vůči [celé jméno poškozené] příkazem Městského úřadu Frýdlant č.j. MUF 3945/2018 OKUA/MR 179-6 ze dne 11.12.2018, s nabytím právní moci téhož dne, uložen správní trest napomenutí, a byl odsouzen trestním příkazem Okresního soudu v Liberci č.j. 3T 57/2019-108 ze dne 25.3.2019, s nabytím právní moci dne 10.5.2019, k peněžitému trestu.

2. Předmětný skutek byl právně kvalifikován jako přečin nebezpečné pronásledování podle § 354 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku.

3. Za to byl obžalovaný odsouzen podle § 354 odst. 1 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 3 (tří) měsíců.

4. Podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku byl pro výkon tohoto trestu zařazen do věznice s ostrahou.

5. Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný v zákonné lhůtě odvolání, které prostřednictvím obhájce, který byl ustanoven obžalovanému za účelem odůvodnění podaného odvolání, řádně písemně odůvodnil. Odvolání obžalovaného směřovalo proti všem výrokům napadeného rozsudku, tedy směřovalo proti výroku o vině i výroku o trestu. Dle obžalovaného soud nesprávně posoudil provedené důkazy, když je pravdou, že posílal paní [celé jméno poškozené] SMS zprávy, ale tyto zprávy nemohly vzbuzovat u svědkyně [celé jméno poškozené] důvodné obavy o její život nebo zdraví, jak v případě skutku dle § 354 odst. 1 předpokládá trestní zákoník. Z obsahu předmětných SMS zpráv je patrné, že obžalovaný vyjadřoval své city vůči paní [celé jméno poškozené] a nikdy, ani skrytě, nenaznačoval, že by jí usiloval o život nebo měl v úmyslu jí ublížit na zdraví, což ostatně ani nikdy v úmyslu neměl. Jeho city k paní [celé jméno poškozené] jsou opravdové a vroucí, avšak nejsou ze strany paní [celé jméno poškozené] opětovány. Má tedy za to, že nebyla naplněna skutková podstata trestného činu nebezpečné pronásledování, a proto ani výrok o trestu není na místě. Dle přesvědčení obhajoby jednání, které činil obžalovaný, není jednáním trestným, a proto by odvolací soud měl napadený rozsudek zrušit a obžalovaného zprostit obžaloby v celém rozsahu.

6. Krajský soud k procesním podmínkám projednání podaného odvolání v rámci nařízeného veřejného zasedání musí nejprve uvést, že veřejné zasedání bylo konáno v nepřítomnosti obžalovaného, a to z následujících důvodů. Obžalovaný byl o konání veřejného zasedání včas a řádně vyrozuměn, když vyrozumění o konání veřejného zasedání bylo obžalovanému doručeno na adresu, kterou v rámci trestního řízení obžalovaný opakovaně orgánům činným v trestním řízení udal jako adresu korespondenční, a žádnou jinou adresu soudu či orgánům činným v trestním řízení nesdělil. Také snaha o doručení prostřednictvím zaměstnavatele se minula účinkem. Na uvedené adrese si obžalovaný do vlastních rukou zaslal krajskému soudu, vyrozumění o konání veřejného zasedání, nepřevzal, nebyl poštou zastížen, a proto byla zaslánka uložena na poště a připravena k vyzvednutí, když po uplynutí zákonné lhůty dnem byla zaslánka zaslána zpět krajskému soudu. V tomto případě přitom obžalovaný nebyl k veřejnému zasedání krajským soudem předvolán, ale byl pouze vyrozuměn o termínu a místě konání veřejného zasedání odvolacího soudu, ve kterém bude jím podané odvolání projednáno. Podle § 64 odst. 5 písm. a) tr. řádu uložit doručovanou zaslánku nelze, doručuje-li se obviněnému usnesení o zahájení trestního stíhání, obžaloba, návrh na potrestání, návrh na schválení dohody o vině a trestu, rozsudek, trestní příkaz nebo předvolání k hlavnímu líčení nebo veřejnému zasedání. Jak je ovšem výše uvedeno, obžalovaný nebyl k veřejnému zasedání předvoláván, ale byl pouze vyrozuměn o konání veřejného zasedání. Z ustanovení § 64 odst. 5 písm. a) tr. řádu přitom vyplývá, že vyrozumění o konání veřejného zasedání uložit podle § 64 odst. 4 tr. řádu lze. Krajský soud tedy dospěl k závěru, že jsou splněny podmínky pro konání veřejného zasedání o podaném odvolání. Skutečnost, že se obžalovaný k veřejnému zasedání nedostavil, netvoří procesní překážku bránící projednání podaného odvolání. Krajský soud v této souvislosti upozorňuje, že

rozsudek byl obžalovanému řádně zaslán, tento byl seznámen s odůvodněním a závěry okresního soudu. Projednávalo bylo odvolání ze strany obžalovaného, se kterým byl pochopitelně seznámen a uplatnil v podaném odvolání své námitky proti výroku o vině a trestu, a krajský soud žádným způsobem v průběhu veřejného zasedání nedoplňoval dokazování. V průběhu veřejného zasedání tak nebyly projednávány žádné skutečnosti či důkazy obžalovanému neznámé, nic, k čemu by se nemohl již dříve vyjádřit. Veřejné zasedání tedy bylo provedeno v nepřítomnosti obžalovaného, když byly dle krajského soudu splněny veškeré procesní podmínky pro konání veřejného zasedání a tento postup.

7. Krajský soud tedy z podnětu včas a řádně podaného odvolání konal nařízené veřejné zasedání bez přítomnosti obžalovaného a přezkoumal podle § 254 odst. 1 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, jakož i správnost postupu řízení, které vydání napadeného rozsudku předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad, když dospěl k těmto závěrům.

8. V první řadě je nutné ve vztahu k průběhu řízení před okresním soudem uvést, že v postupu okresního soudu, ani dalších orgánů činných v trestním řízení, krajský soud nezjistil žádné zásadní procesní vady, na které by bylo nutno reagovat zrušením napadeného rozsudku podle § 258 odst. 1 písm. a) tr. řádu. Okresní soud dodržel všechna zákonná ustanovení, jimiž se má zabezpečit právo obžalovaného na řádnou obhajobu a zároveň i ustanovení garantující řádné objasnění věci, tedy zákonný průběh řízení i realizaci jednotlivých důkazů. V tomto směru pak ani žádné procesní vady vytýkány nebyly, a krajský soud může konstatovat, že k procesnímu postupu okresního soudu žádné výhrady nemá.

9. Pokud jde o rozsah provedeného dokazování, potom krajský soud může ve vztahu k projednávanému skutku uzavřít, že rozsah provedeného dokazování plně odpovídá nárokům plynoucím z ustanovení § 2 odst. 5 tr. řádu. Okresní soud ve vztahu ke skutkovým zjištěním týkajících se trestné činnosti, ze které byl obžalovaný uznán vinným, v průběhu hlavního líčení provedl všechny potřebné důkazy pro správné zjištění skutkového děje a posouzení stavu věci. Okresní soud měl k dispozici nejen výpověď obžalovaného, který skutek ve vztahu k odesílání SMS zpráv zcela doznal, ale ve svém jednání spatřoval toliko projev lásky a zájmu o poškozenou. Kromě toho v průběhu hlavního líčení vyslechl poškozenou [celé jméno poškozené]. Vyslechnuty tedy byly všechny osoby, které se skutkovému ději mohly relevantně vyjádřit. Pochopitelně měl okresní soud k dispozici i kompletní obsah všech odeslaných SMS zpráv. Na tyto provedené důkazy také okresní soud poukázal v odůvodnění svého rozsudku, včetně skutečností zjištěných z jednotlivých výpovědí a důkazů. Tyto provedené důkazy, a zároveň také v podstatě veškeré dostupné důkazy pro objasnění skutkového stavu, postačovaly pro zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností a umožnily okresnímu soudu vytvořit si potřebný podklad pro rozhodnutí. Rozsah dokazování v případě skutku ad 6) tak odpovídal podmínkám uvedeným v ustanovení § 2 odst. 5 tr. řádu.

10. Okresní soud jako soud prvního stupně také dostal své povinnosti ve vztahu k hodnocení důkazů a všech skutkových okolností, když v souladu s procesní zásadou volného hodnocení důkazů provedené důkazy hodnotil na základě vnitřního přesvědčení jednotlivě i ve vzájemné souvislosti. Okresní soud v příslušných pasážích odůvodnění napadeného rozsudku v souladu s ustanovením § 125 odst. 1 tr. ř. rozvedl, jaké důkazy měl k dispozici pro zjištění skutkového děje, a zdůvodnil, na základě jakých důkazů dospěl k závěru o vině obžalovaného. Úvahy okresního soudu současně může krajský soud považovat za logické a správné, vytvářející přesvědčivý závěr o zjištěném skutkovém ději. Okresní soud nepochybil, pokud vycházel při zjištění skutkového děje jednak z výpovědi poškozené, dále i z doznání obžalovaného, který nepopřel, že psal poškozené uvedené a zjištěné SMS zprávy, a skutkový děj je pak bez pochybností doložen i přehledem o telekomunikačním provozu a SMS zprávami. Pokud na základě těchto důkazů okresní soud dospěl k závěru, že obžalovaný v době od 07. 04. 2019 do 29. 8. 2019 téměř každodenně kontaktoval prostřednictvím SMS zpráv [celé jméno poškozené], když obsahem bylo zejména vyznání lásky, což činil i přesto, že mu opakovaně sdělila, aby ji nijak

nekontaktoval, pak uvedený závěr plně odpovídá provedenému dokazování. Krajský soud tedy může těmto skutkovým zjištěním okresního soudu přisvědčit, neboť okresní soud řádně zhodnotil všechny důkazy dle svého přesvědčení a pečlivě uvážil veškeré okolnosti případu jak jednotlivě, tak především v jejich souhrnu a důsledně se vypořádal se všemi zjištěnými okolnostmi, čímž dostal své povinnosti uvedené v ustanovení § 2 odst. 6 tr. řádu.

11. Z obsahu podaného odvolání přitom vyplývá, že obžalovaný nemá námitek proti skutkovým zjištěním, ale odmítá závěr, že by toto jednání mělo nést znaky trestné činnosti. Obžalovaný namítá, že okresní soud skutkový stav nesprávně vyhodnotil po právní stránce, když nesouhlasí s tím, že by jeho jednání mělo naplnit znaky skutkové podstaty přečinu nebezpečného pronásledování podle § 354 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku, jak jednání právně kvalifikoval okresní soud. Krajským soudem ovšem nebylo pochybení zjištěno ani v právní kvalifikaci jednání obžalovaného. Okresní soud poměrně stručně, leč srozumitelně, rozvedl právní úvahy směřující k užité právní kvalifikaci jednání, když zdůraznil, že objektem ochrany je především ochrana tělesné a duševní integrity, osobní svobody a soukromí, což jednání obžalovaného, který vytrvale kontaktoval poškozenou prostřednictvím SMS zpráv, bylo narušeno. V tomto směru může krajský soud na již uvedené skutečnosti ve vztahu k právní kvalifikaci a naplnění znaků přečinu nebezpečného pronásledování podle § 354 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku v celém rozsahu odkázat. Vzhledem k námitkám obžalovaného pak krajský soud doplňuje následující. Přečinu nebezpečného pronásledování podle § 354 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku se dopustí ten, kdo jiného dlouhodobě pronásleduje tím, že vytrvale jej prostřednictvím prostředků elektronických komunikací, písemně nebo jinak kontaktuje, když toto jednání musí být způsobilé vzbudit v něm důvodnou obavu o jeho život nebo zdraví nebo o život a zdraví osob jemu blízkých. K pojmu dlouhodobost lze odkázat na rozhodnutí NS 79/2011, kde je uvedeno, že, „Dlouhodobostí se u tohoto trestného činu rozumí přinejmenším několik vynucených kontaktů pachatele s poškozeným nebo pokusů o ně, které zároveň musí být způsobilé vyvolat v poškozeném důvodnou obavu. Tyto požadavky ovšem nesplňují ojedinělé nebo náhodné projevy, byť jinak nežádoucího chování. Zpravidla se tedy bude jednat o soustavně, vytrvale, tvrdošíjně a systematicky prováděná jednání pachatele, která vybočují z běžných norem chování a mohou v některých případech i nebezpečně gradovat.“ Provedeným dokazováním bylo zjištěno, že obžalovaný kontaktoval opakovaně poškozenou po dobu několika měsíců a v průběhu této doby jí odeslal celkem 134 SMS zpráv, většinou milostného obsahu. Takovéto jednání nepochybně splňuje znaky dlouhodobosti, neboť se rozhodně nejedná o nahodilé či náhodné kontakty, ale naopak o systematické a soustavné odesílání zpráv poškozené, které je zcela jistě možné považovat za obtěžující.

12. Poškozenou pak jednání obžalovaného uvádělo do psychického stresu, poškozená k počínání obžalovaného uvedla, že s poškozeným žádný vztah neměla, jeho pocity jí děsily, zaslané zprávy jí pokazily celý den, pokud za ní přišel do restaurace, tak se raději neukazovala, vedlo to i ke konfliktům s jejím bývalým přítelem. Z výpovědi poškozené je také zřejmé, že poškozená se obávala jednání obžalovaného, bála se toho, kam by jeho jednání mohlo zajít, děsilo ji, že tento žil v mylné představě o existenci jejich vztahu a nevěděla, jak by celé jeho chování mohlo skončit, bála se, že je psychicky narušený a mohl by ohrozit ji, nebo její dceru. Poškozená dala opakovaně obžalovanému najevo, že si přeje, aby již skončilo její obtěžování odesílanými zprávami, poškozená k tomu u hlavního líčení výslovně uvedla, že podávala trestní oznámení, měli spolu i nějaké posezení, ale nic nepomohlo, poškozená zjevně cítila bezmoc z jeho jednání. Skutečnosti, že poškozená si nepřála, aby jí obžalovaný nadále posílal zprávy je pak nejen zjištěna z výpovědi poškozené, ale především z toho, že již v předchozí době podávala trestní oznámení, domáhala se zákonnými prostředky, aby obžalovaný svého jednání zanechal. Této skutečnosti si musel být obžalovaný dobře vědom, musel vědět, že jeho jednání obtěžuje poškozenou, že tato si zasílání zpráv nepřeje, neboť byl pro shodné chování vůči poškozené již odsouzen a sankcionován, jak je patrné z příkazu Městského úřadu Frýdlant č.j. MUF 3945/2018 OKUA/MR 179-6 ze dne

11.12.2018, a trestního příkazu Okresního soudu v Liberci ze dne 25.3.2019 č.j. 3T 57/2019-108, který nabyl právní moci dne 10.5.2019. Z již výše uvedeného je patrné, že chování obžalovaného bylo způsobilé v poškozené vzbudit důvodnou obavu, tedy ani zde se krajský soud neztotožnil s námitkou obžalovaného. Je nutné podotknout, že pro naplnění znaků uvedené skutkové podstaty postačuje, aby jednání obžalovaného bylo způsobilé vzbudit důvodnou obavu o život nebo zdraví poškozené nebo o život a zdraví jí blízkých osob, ale není nutné, aby takový pocit v poškozené skutečně vyvolalo. Poškozená přitom u hlavního líčení zdůraznila, že se cítila psychicky špatně, zprávy obžalovaného jí pokazily celý den, především ji děsilo, že obžalovaný žije v mylné představě o existenci jejich vztahu, že se projevuje jako duševně narušený a bála se toho, až kam by jeho jednání mohlo zajít. Poškozená tedy měla z obžalovaného strach a tento strach lze hodnotit jako oprávněný, neboť skutečně projevy obžalovaného, opakovaná vyznání lásky a především vyjádření toho, že obžalovaný a poškozená jsou milostnými partnery, že je mezi nimi vztah, ačkoli tento doopravdy, reálně neexistoval, ukazuje, že obžalovaný žije v jakémsi až bludu, vysněné představě, a není tím vyloučena vyjádřená obava poškozené z možných dalších reakcí obžalovaného za situace, kdyby se tato představa vztahu u obžalovaného nenaplnila či dále nevyvíjela dle jeho přání, obava, že poté by tento mohl nepředvídaným způsobem reagovat. Krajský soud tak má za to, že v tomto kontextu odesílané zprávy obžalovaného nepochybně byly způsobilé vzbudit v poškozené důvodnou obavu o život či zdraví její nebo její dcery, když krajský soud opětovně zdůrazňuje, že toliko postačuje, aby zjištěné jednání bylo způsobilé vzbudit důvodnou obavu, není už nutné, aby takovouto důvodnou obavu skutečně, reálně u poškozené vyvolalo, k čemuž ovšem v tomto případě i došlo a vyslovená obava u poškozené je pochopitelná. Jednání obžalovaného, který kontaktoval poškozenou prostřednictvím SMS zpráv a v době od dubna 2019 do srpna 2019 jí zaslal celkem 134 SMS zpráv tak má formu soustavného, vytrvalého kontaktu prostřednictvím elektronické komunikace a současně bylo způsobilé vzbudit v poškozené důvodnou obavu o život nebo zdraví. Z uvedeného je zřejmé, že jednání obžalovaného tedy naplnilo všechny formální znaky přečinu nebezpečného pronásledování dle § 354 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku. Stejně tak má krajský soud za to, že jednání obžalovaného je společensky škodlivé, když v tomto směru obecně platí, že, „Každý protiprávní čin, který vykazuje všechny znaky uvedené v trestním zákoníku, je trestným činem, a proto ho obecně nelze považovat za čin, který není společensky škodlivý. Opačný závěr v podobě konstatování nedostatečné společenské škodlivosti činu by bylo možné učinit jen zcela výjimečně v případech, v nichž z určitých závažných důvodů není vhodné uplatňovat trestní represi, a pokud posuzovaný čin svou závažností neodpovídá ani těm nejlehčím, běžně se vyskytujícím trestným činům dané právní kvalifikace.“ (Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 6 Tdo 84/2011, ze dne 22.2.2011). Zjištěné jednání obžalovaného pak nelze podřadit pod případy, u kterých by bylo možné konstatovat, že toto nedosahuje ani nejlehčí běžně se vyskytující formě trestných činů uvedené právní kvalifikace, neboť jednání obžalovaného trvalo po několik měsíců, obžalovaný zaslal poškozené vyšší množství SMS, a jednání obžalovaného vůči poškozené se opakovalo, přestože již byl obžalovaný pro shodné jednání odsouzen i správně postižen. Stejně tak byl dán i úmysl obžalovaného, kdy obžalovaný skutečně jednal v úmyslu přímém, jak již uvedl okresní soud, když úmysl obžalovaného směřoval k tomu, aby poškozené přes její projevený nesouhlas opakovaně odesílal zprávy, na tuto chtěl tímto psychicky působit, když nevyžádanosti uvedených zpráv a nesouhlasu s jeho chováním si musel být z odmítavých reakcí poškozené a z předchozích správních i soudních rozhodnutí vědom.

13. Krajský soud se ovšem neztotožnil s výrokem o trestu uloženém obžalovanému. Okresní soud ve vztahu k výroku o trestu konstatoval, že při úvaze o druhu a výši trestu vycházel soud z povahy a závažnosti spáchaného trestného činu, přičemž přihlížel zároveň k možnostem nápravy obžalovaného a k jeho osobním a rodinným poměrům, dosavadnímu způsobu života a rovněž k jeho chování po činu, když s ohledem na skutečnost, že za totožnou činnost byl obžalovaný již potrestán, a to nejprve v rovině správního trestání, i v podobě odsouzení soudem, což dosud nevedlo k nápravě obžalovaného, má za to, že je na místě přistoupit již k trestu s přímým

výkonem, a uložit nepodmíněný trest odnětí svobody. S tímto se ovšem krajský soud neztotožnil. Krajský soud k povaze spáchané trestné činnosti musí uvést, že tato dosahuje v zásadě té nejlehčí formy jednání, které naplňuje znaky předmětné skutkové podstaty. Jednání obžalovaného přes nesporný závěr o tom, že toto je obtěžující, se v zásadě omezilo na přání hezkého rána, či pěkného dne, jednalo se skutečně o projevy, byť nežádoucí, náklonnosti, když v průběhu dne se obvykle jednalo o dvě až tři SMS zprávy. Jednání obžalovaného doposud také postrádalo jakékoli projevy či jen náznaky agrese směřované vůči poškozené, absentovaly sebemenší urážlivé, ponižující či výhrůžné projevy vůči poškozené. Má-li být tedy přihlédnuto především k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu, pak tyto jsou velmi nízké, až blížící se hraně společenské škodlivosti. Pominout nelze ani to, že dle výpovědi poškozené už obžalovaný své chování omezil. Obžalovaný jinak žije spořádaně, je řádně zaměstnán a žádné jiné problémy s jeho osobou spojeny nejsou, není tedy patrné, že i jinak by měl sklony k závadovému způsobu života či by s jeho osobou bylo nějak spojeno zvýšené riziko pro společnost. Připomenout je třeba i to, že na obžalovaného nebylo výchovně působeno projednáním celé věci před soudem, což má taktéž jistě mnohem výraznější výchovný dopad, nežli pouhé doručení trestního příkazu, když je zřejmé, že část nyní projednávaného jednání byla spáchána ještě před jeho doručením a nadto doručení trestního příkazu byl právě ve formě potrestání poměrně nejasného obsahu, což bylo nutno řešit i opravným usnesením právě ve vztahu ke zjevné vadě výroku o trestu. Zdůraznit je nutno i to, že v případě projednávaného jednání se jedná o méně závažnou trestnou činnost, o přečin, když k uložení nepodmíněného trestu by mělo být přistoupeno za situace, kdy je bez pochybností vyloučeno efektivní působení jiným druhem trestu, přičemž k využití jiných výchovných nástrojů u obžalovaného rozhodně nedošlo, dalších v úvahu přicházejících trestů, aby bylo patrné, že jiným druhem trestu nelze dosáhnout nápravy obžalovaného, doposud využito nebylo. Pokud tedy okresní soud konstatoval, že vycházel z povahy a závažnosti spáchaného trestného činu, přičemž přihlížel zároveň k možnostem nápravy obžalovaného a k jeho osobním a rodinným poměrům, dosavadnímu způsobu života a rovněž k jeho chování po činu, pak uvedené neodpovídá zjištěným skutečnostem. Obžalovanému lze za přečin nebezpečného pronásledování podle § 354 odst. 1 uložit trest odnětí svobody až na jeden rok, když okresní soud ve svých úvahách o druhu a výši trestu poukázal na jedinou přítěžující okolnost, a to na recidivu obžalovaného, který byl pro shodné jednání jednou odsouzen, ale nezabýval se tím, v čem případně ze strany obžalovaného spatřuje zvýšenou závažnost jeho jednání či vyšší nebezpečnost povahy takto spáchaného trestného činu, škodlivost či závadovost jeho dosavadního způsobu života, ale přesto mu uložil trest odnětí svobody již spojený s přímým výkonem. Za těchto okolností krajský soud musí trest uložený okresním soudem v trvání tří měsíců, považovat za trest nepřiměřeně přísný. Krajský soud proto napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. ř. zrušil ve výroku o trestu a sám podle § 259 odst. 3 tr. řádu o trestu nově rozhodl. Krajský soud může tedy k otázce trestu uvést, že po vyhodnocení všech výše uvedených okolností souvisejících s úvahami o druhu a výši trestu za přiměřený a odpovídající uvedeným zákonným hlediskům považoval ve shodě s okresním soudem uložení trestu odnětí svobody vyměřeného v dolní polovině zákonné trestní sazby, a to v trvání tří měsíců, ale za zcela dostatečné současně považuje uložení tohoto trestu jako trestu výchovného, nespojeného s přímým výkonem, tedy trestu podmíněně odloženého. Za přiměřenou zkušební dobu považuje dobu v trvání osmnácti měsíců, když tato zkušební doba nepochybně postačí ke zjištění toho, zda si obžalovaný vzal ze svého závadového jednání poučení a zdrží se dalšího obtěžování poškozené, či této možnosti ukázat nápravu nevyužije a vystaví se tak hrozbě výkonu trestu odnětí svobody.

14. Protože v žádném jiném z výroků odvolání napadeného rozsudku pochybení zjištěno nebylo, zůstal jinak napadený rozsudek nezměněn.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí může obžalovaný a nejvyšší státní zástupce podat dovolání, a to do dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí.

Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni a o dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky.

Dovolání lze podat jen z důvodů uvedených v § 265b odst. 1 tr. řádu a dovolání není přípustné proti důvodům rozhodnutí.

Obviněný může podat dovolání pouze prostřednictvím svého obhájce, podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno.

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu a odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného.

Rozsah, v němž je dovolání napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu lhůty k podání dovolání.

Liberec 23. ledna 2020

JUDr. Lenka Zhouřová
soudkyně